Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 435 van 22 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. DELHEZ**
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 september 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge deze wetsbepaling verloopt de thans gevoerde procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren voor de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers, die de Georgische nationaliteit bezitten, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde het CGVS hun verzoek kennelijk ongegrond. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging vanwege B.. Bovendien maakten zij niet aannemelijk dat zij, indien zij alsnog problemen zouden hebben, geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun autoriteiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 317 043 van 21 november 2024.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker dat tijdens zijn vorige interview op het CGVS niet alles werd verteld door de tolk. Zo werd niet vertaald dat zijn moeder een moslim is en in Abchazië verblijft en dat dat één van de redenen voor zijn vertrek was. Hij verklaarde dat hij in 2018 naar Abchazië moest gaan omwille van de gezondheidsproblemen van zijn moeder en dat hij toen problemen kreeg met B.. Hij heeft hem aangehouden en opgesloten. Hij kon de gevangenis verlaten dankzij de hulp van J. Z., de broer van zijn moeder. Bovendien kreeg hij na zijn vorig verzoek nog dreigberichten van B.. Hij vreest dat zijn kinderen hetzelfde gevaar lopen als hem. Tot slot wilde hij documenten neerleggen die zijn advocaat vorige keer niet had neergelegd.

In het kader van haar huidig verzoek verklaarde verzoekster dat haar problemen in Abchazië en Georgië nog altijd actueel zijn en dat zij dit wil bewijzen aan de hand van nieuwe documenten. Bovendien wil zij aantonen dat de Georgische regering onmachtig is om haar te beschermen. Na haar eerste verzoek heeft zij dreigberichten ontvangen van B.. Zij verklaarde dat hij haar bedreigt met de dood. Volgens haar zal B. nooit stoppen tot hij zijn dreigement zal uitvoeren, omdat hij een moslim is en gezworen heeft wraak te nemen. Hierdoor zou hij ook wraak kunnen nemen op haar kinderen.

Ter staving van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen zij de volgende documenten neer: kopieën van paspoorten, kopieën van de geboorteaktes van hun kinderen, kopieën van schooldiploma's, een kopie van een attest van verzoeksters tewerkstelling bij een NGO, een kopie van een inschrijvingsbewijs van de school van hun dochter, kopieën van documenten in verband met het veteranenstatuut van hun (schoon)vader, kopieën van documenten betreffende B., een kopie van de brieven van hun advocaten in Georgië, kopieën van Georgische medische documenten en originele Belgische medische documenten.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) met betrekking tot de verklaringen die hij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, zijnde dat B. hem in Abchazië heeft aangehouden en opgesloten, dat hij dreigberichten heeft gestuurd en dat zijn kinderen hetzelfde gevaar lopen als hem, beklemtoond moet worden dat zijn vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(ii) met betrekking tot zijn verklaringen dat de tolk op het CGVS niet alles had verteld, dient opgemerkt te worden dat hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde dat hij de tolk en de vragen goed had begrepen. Verder maakte hij in het kader van de beroepsprocedure evenmin melding van eventuele problemen met de tolk op het CGVS in het kader van zijn vorig verzoek. Er kan verwacht worden dat hij, indien er daadwerkelijk problemen waren met de tolk, dit eerder had aangegeven. Dat hij louter in het kader van zijn huidig verzoek verwijst naar problemen met de tolk is dan ook weinig ernstig te noemen. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat hij verklaarde dat er bijvoorbeeld niet werd vermeld dat één van de redenen van zijn vertrek was dat zijn moeder een moslim is en in Abchazië verblijft. Hij maakte verder echter op geen enkele wijze concreet hoe dit heeft geleid tot zijn vertrek. Dergelijke algemene stellingen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Bovendien maakte hij hiervan evenmin melding in het kader van de beroepsprocedure. Bijgevolg kan dit de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming evenmin verhogen.
(iii) de voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) met betrekking tot de verklaringen die zij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, zijnde dat haar verhaal in het kader van haar vorig verzoek niet geloofwaardig werd bevonden wegens een gebrek aan documenten, dat zij nieuwe documenten heeft, dat haar problemen nog actueel zijn, dat de Georgische regering onmachtig is om haar te beschermen, dat zij dreigberichten heeft gekregen van B., dat hij haar bedreigde met de dood en dat zij vreest dat hij wraak zal nemen op haar kinderen, beklemtoond moet worden dat haar vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.
(ii) de neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de bovenstaande beoordeling.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en hun vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, wat in casu niet het geval is in het kader van hun huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal hun verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

8. De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en van deze Raad behoort. De commissaris-generaal en deze Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In tegenstelling tot wat verzoekers op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhouden, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar en rekening gehouden met de door hen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen waar de Raad zich bij aansluit.

Door te volharden in de bewijswaarde van hun voorgelegde documenten, te verwijzen naar de inhoud ervan, aan te halen dat deze de geloofwaardigheid van hun vrees bevestigen, met name het actuele karakter ervan, en te stellen dat verweerder deze niet zomaar terzijde kan schuiven op grond van het feit dat ze betrekking hebben op feiten die niet geloofwaardig zijn bevonden, brengen zij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent hun voorgelegde documenten en slagen er niet in om deze te ontkrachten.

9. Waar verzoekers stellen dat zij geen bescherming kunnen inroepen in hun land van herkomst, wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld in het arrest nr. 317 043 van 21 november 2024, in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tijdens hun eerste verzoek:
“De algemene landeninformatie die wordt aangehaald in de aanvullende nota kan verder geen ander licht werpen op de eerdere bevindingen in punt 4.3. van de beschikking omtrent de aanwezigheid, beschikbaarheid en toegankelijkheid van doeltreffende overheidsbescherming in Georgië, aangezien de in de aanvullende nota aangehaalde informatie immers dezelfde is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Hiermee tonen verzoekers niet aan dat deze analyse niet langer actueel, correct of redelijk zou zijn, noch slagen zij er in de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.
Verzoekers tonen verder niet in dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.
De niet gestaafde beweringen ter terechtzitting dat “eergisteren” er nog een jonge vrouw om het leven gebracht werd door leden van Georgische Droom en dat de overheidsinstellingen in Georgië nog altijd worden bemand door dezelfde mensen, tonen niet aan dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Hetzelfde geldt waar verzoeker toelicht “dat hij begin 2024 twee advocaten heeft gecontacteerd in Georgië, maar dat deze hem ook niet verder konden of wilden helpen””.

Verzoekers brengen in het kader van hun huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

De Raad wijst erop dat de “COI Focus Georgië – Algemene situatie van 12 februari 2025”, ter kennis gebracht door verweerder in het kader van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, een actualisering van een eerder overzicht van de algemene situatie in Georgië betreft en het beeld bevestigt van de algemene situatie (en de beschermingsmogelijkheden) zoals geschetst in het kader van hun vorig verzoek.

De informatie aangebracht door verzoekers in hun verzoekschrift, en in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, ligt in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie omtrent de algemene situatie in Georgië (en de beschermingsmogelijkheden).

10. Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie in Georgië volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

11. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Georgië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van hen geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

12. Waar verzoekers stellen: "Dat bovendien de tegenpartij aangeeft dat het eerste verzoek van verzoekers ongegrond was verklaard omdat Georgië destijds als een veilig land van herkomst werd beschouwd. Dat dit momenteel echter geenszins het geval is, aangezien de situatie in Georgië sterk is veranderd, met als gevolg dat Georgië sindsdien niet meer op de lijst van veilige landen van herkomst staat.", wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld in het arrest nr. 317 043 van 21 november 2024, in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tijdens hun eerste verzoek:

""1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 december 2022 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.".

Daarnaast merkt de Raad nog op dat het feit dat Georgië op heden niet meer wordt beschouwd als een veilig land van herkomst, dit niet wegneemt dat verzoekers hun nood aan internationale bescherming nog steeds in concreto aannemelijk moeten maken, waar zij echter in gebreke blijven.

13. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

"Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch – Nederlands.
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers leggen een aanvullende nota met stukken neer. Zij lichten toe dat uit deze stukken blijkt dat zij contact hebben opgenomen met een advocaat in Georgië, die op zijn beurt het parket heeft gecontacteerd inzake de problemen die zij hebben ondervonden met [B.]. Het parket heeft hun advocaat geantwoord dat zij geen (preventieve) maatregelen kunnen nemen aangezien [B.] staat ingeschreven in Abchazië. De tolk neemt op vraag van de voorzitter inzage van stuk 1 bij de neergelegde nota en bevestigt dat dit uitgaat van het Georgische parket en is gedateerd op 23 april 2026. Verzoekers stellen dat [B.] vanuit Abchazië zal kunnen terugkeren naar Georgië om hen daar opnieuw in de problemen te brengen, waarbij zij niet zullen kunnen rekenen op een afdoende overheidsbescherming, wat ook blijkt uit hun verklaringen. Ook na hun eerste verzoek om internationale bescherming zijn verzoekers dreigberichten blijven ontvangen, waaruit blijkt dat [B.] nog steeds wraak wil nemen. Gevraagd wat zij willen aantonen met de neergelegde vluchtelingenkaarten, stellen verzoekers dat deze het bewijs vormen van hun vlucht uit Abchazië, alsook van de problemen die daaraan ten grondslag liggen. Gevraagd of zij deze kaarten al eerder hadden neergelegd, stellen verzoekers ze te hebben overgemaakt aan hun Belgische advocaat. De originelen liggen bij hen thuis in België. Verzoekers menen besluitend dat zij middels de nieuw neergelegde documenten hebben aangetoond wat zij eerder niet konden bewijzen."

Zoals geacteerd in het proces-verbaal leggen verzoekers ter zitting van 3 juni 2026 overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd twee stukken die in het Georgisch zijn opgesteld, zonder vertaling. Volgens hun verklaringen betreft stuk 1 een brief van het parket in Georgië als antwoord op de brief van hun advocaat waarbij het parket zou stellen dat B. in Abchazië verblijft en dat het er geen maatregelen kan nemen – verzoekers stellen dat het parket hiermee schriftelijk bevestigt dat deze de veiligheid niet kan garanderen; stuk 2 zijn hun vluchtelingenkaarten.

Verzoekers maken via JBox op 3 juni 2026 nog een aanvullende nota over met de loutere mededeling dat ze wensen "nieuwe elementen" aan hun beroep te voegen, met daarbij "*stuk 1: Attest van de Procureur*" en "*stuk 2: Brief van de advocaat*", beide documenten opgesteld in het Georgisch, zonder vertaling. Uit nazicht blijkt

het te gaan om een vervollediging middels een ontbrekende pagina van stuk 1 die verzoekers ter zitting hebben neergelegd.

6. Voormeld betoog en bijgebrachte stukken doen geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 10 maart 2026.

7. Verzoekers volharden ter zitting in de problemen die zij ondervonden met B. en herhalen eerder afgelegde verklaringen waar zij voorhouden dat zij voor deze problemen geen aanspraak kunnen maken op bescherming door de Georgische autoriteiten.

In het kader van hun eerste beschermingsverzoek oordeelde de Raad met arrest nr. 317 043 van 21 november 2024 reeds dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden bedreigingen door B. Er werd gewezen op de gebrekkige kennis van verzoeker over B., zijn tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet aan bod komen van de criminele activiteiten van B. in de media, het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat de criminele feiten van B. ondersteunt, het bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van zijn tweejarig verblijf in Gali, Abchazië waar hij beweert met de dood te zijn bedreigd door B., en de vaststelling dat verzoekers geen gelijklopende verklaringen afleggen over hun verblijf in Abchazië.
Verder maakten zij niet aannemelijk dat zij, indien zij alsnog problemen zouden hebben, geen beroep zouden kunnen doen op bescherming door hun autoriteiten.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, aangezien deze beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel ‘nieuw’ moeten zijn maar ook de kans aanzienlijk groter moeten maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming. Het louter ‘nieuw’ zijn, volstaat dus niet opdat een volgend beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Door heden louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en hierop voort te borduren, slagen verzoekers er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen door B. en er hoe dan ook overheidsbescherming voorhanden is.

Zoals gemotiveerd in de bestreden beslissingen en bevestigd in punt 8 van voormelde beschikking, werpen de documenten die verzoekers neerleggen in het kader van hun huidig beschermingsverzoek geen ander licht op bovenstaande beoordeling. Verder wordt in punt 9 van voormelde beschikking gesteld dat geactualiseerde landeninformatie bevestigt dat er in Georgië overheidsbescherming voorhanden is. Door louter te volharden in hun relaas, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doen verzoekers thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de bestreden beslissingen en voormelde beschikking en slagen zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

8. Verzoekers leggen bij aanvullende nota’s nog documenten neer ter ondersteuning van hun problemen met B. alsook ter ondersteuning van hun betoog dat er geen sprake is van afdoende overheidsbescherming, met name een “*Attest van de Procureur*” en een “*Brief van de advocaat*”. Deze documenten zijn evenwel niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling, laat staan van een vrije schriftelijke vertaling. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien een partij gebruik wil maken van stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, deze stukken vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebrek aan een dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. Daargelaten de vaststelling dat de neergelegde stukken niet werden vertaald overeenkomstig voormeld artikel, kan de Raad bij gebrek aan

enige schriftelijke vertaling geen kennis nemen van hun verdere inhoud en bijgevolg evenmin verifiëren of daarin daadwerkelijk wordt gesteld wat verzoekers ter terechtzitting en in hun aanvullende nota's betogen.

Ook de bijgebrachte vluchtelingenkaarten die volgens verzoekers hun vlucht uit Abchazië bewijzen, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling of een vrije schriftelijke vertaling, zodat ook hier van hun inhoud geen kennis kan worden genomen, laat staan dat deze kan worden geverifieerd. Het is verder niet duidelijk waarom verzoekers deze vluchtelingenkaarten niet eerder in de loop van de procedure hebben voorgelegd, laat staan in het kader van hun eerste beschermingsverzoek. De loutere mededeling dat zij deze aan hun advocaat hebben overgemaakt, biedt geen verheldering.

Alles samengenomen kunnen deze documenten, gevoegd bij de aanvullende nota's, waarvan de inhoud bij gebrek aan enige schriftelijke vertaling niet kan worden nagegaan of geverifieerd, in deze stand van zaken, geenszins de voorgaande beoordeling in de bestreden beslissing en beschikking ontkrachten.

9. Gelet op het voorgaande brengen verzoekers geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

10. Bijgevolg brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO